

[Finansministeren.]

ejerskifte, ligesom man er indstillet på om fornødent at rykke i forbindelse med omprioritering.

Over for det ærede medlem hr. Hans Schmidts bemærkninger om nogle konfiskationssager vil jeg gerne pege på, at det selvsagt er udelukket her at komme ind på en gennemgang af enkeltheder vedrørende konkrete sager. Det må fremhæves, at den konfiskation af tysk ejendom, som har fundet sted her i landet, er sket umiddelbart ved ikrafttrædelsen af konfiskationsloven af 30. marts 1946. Denne lov hviler på en international aftale, nemlig Parisaftalen af 21. december 1945, der er undertegnet af 19 lande. Loven indeholder ganske vist i § 5 en bestemmelse om adgang til at frigive konfiskeret ejendom. Dette skal imidlertid ske på grundlag af indstilling fra et ved loven nedsat dispensationsnævn, og dette har på grundlag af den praksis, som følges, efter indgående prøvelse ikke ment at kunne indstille en sådan fritagelse i de af det ærede medlem fremdragne sager.

Det ærede medlem hr. Poul Møller fremsatte forskellige — og jeg synes særdeles interessante — tanker med henblik på at sikre lovgivningens kvalitet. Der kan vel ikke være stor uenighed om, at det er en fordel, at det høje ting har god tid til at behandle de enkelte lovforslag, særlig da hvis udvalgene udnytter tiden, og på dette punkt har udvalgsformændene et betydeligt ansvar. Regeringen har da også straks ved folketingsårets begyndelse fremsat et betydeligt antal lovforslag, og flere vil følge efter i næste uge. Man vil i det hele taget bestræbe sig på at få forslagene fremsat så tidligt som muligt, og jeg kan kun udtrykke håbet om, at behandlingen af forslagene ikke unødigt trækkes ud til hen imod det tidspunkt, da folketinget normalt tager hjem på sommerferie.

De to andre problemer, som det ærede medlem nævnte, om folketingsudvalgenes kompetence og et lovråd, tror jeg derimod bør overvejes nøje. Naturligvis bør et udvalg ikke forholdes nogen oplysning, som det ønsker fremskaffet, men jeg finder det naturligt, at dette som hidtil sker gennem en henvendelse til den pågældende minister.

Spørgsmålet om oprettelse af et særligt lovråd til at foretage behandling af lovforslag

blev som bekendt drøftet i forfatningskommissionen af 1946. De tilfornordnede sagskyndige var af den opfattelse, at et sådant organ ikke ville være af større betydning, og at behandlingen af lovforslag ud fra juridiske og administrative synspunkter lige så godt eller bedre kunne finde sted i de udvalg, hvortil lovforslagene henvises. Kommissionen indtog da også det standpunkt ikke at foreslå indført et sådant særligt organ.

Mod indførelse af et særligt råd til at gennemgå de af folketinget behandlede lovforslag kan i øvrigt rettes den principielle indvending, at man herved så at sige søger at indføre et maskeret tokammersystem, for så vidt som lovrådet skulle kunne udøve en slags censur over for de lovforslag, som der er flertal for i folketinget. Såfremt et sådant lovråd skal have noget formelt medansvar for lovenes indhold eller affattelse, må dets behandling af forslagene nødvendigvis blive temmelig indgående og tidkrævende, således at en ikke ubetydelig forsinkelse af lovforslagenes endelige vedtagelse kan blive følgen.

Jeg vil også tro, at en forsvarlig affattelse af lovene vil kunne opnås ved mindre indgribende foranstaltninger. Allerede under den gældende ordning står folketingssekretariatet til rådighed for udvalgene, og sekretariatet har ikke så sjældent henledt folketingsudvalgenes eller vedkommende ministeriums opmærksomhed på uklarheder eller mangler ved lovforslagenes affattelse. Et yderligere skridt i retning af at sikre en bedre lovgivningsteknik er nylig taget ved oprettelsen i 1958 af en stilling som justitsministeriets kommitterede i lovgivningsspørgsmål.

Efter denne stillings oprettelse er lovgivningsarbejdet i justitsministeriet organiseret således, at forberedelsen af ministeriets egne lovforslag foretages af den kommitterede, der som medhjælp har et vekslende antal af ministeriets tjenestemænd organiseret i et særligt lovkontor. Under lovkontorets arbejdsområde hører også behandling af lovforslag, der af andre fagministerier forelægges justitsministeriet til udtalelse.

Tillige har justitsministeren for nylig henledt de øvrige ministres opmærksomhed på, at det er af stor betydning, at de enkelte ministerier forhandler med justitsministeriet